Բաց դռների օր տաճարում

Սվետանը ոգևորված էր, որ մտնելու էր տաճար:

Կարոլինա Մարին
(Հիմնված է իրական պատմության վրա)

Այս պատմությունը տեղի է ունեցել ԱՄՆ-ում:

Սվետանը ոգևորված էր: Նրա ընտանիքը Արգենտինայից տեղափոխվում էր ԱՄՆ: Եվ հիմա վերջապես ժամանակն էր նստել մեծ ինքնաթիռ:

Սվետանը պատուհանից դուրս էր նայում, երբ ինքնաթիռը օդ բարձրացավ: Նա մտածում էր, թե ինչպիսին կլինի իր նոր տունը: Ամեն ինչ այլ կերպ կլիներ: Նոր տուն: Նոր ննջարան: Նոր թաղամաս: Եվ ծանոթություն նոր ընկերների հետ: Սվետանը ոգևորված էր:

Սվետանը նաև գիտեր, որ իր նոր տունը մոտ է նոր կառուցված տաճարին: Արգենտինայում տաճարը հեռու էր: Նա այն տեսել էր միայն նկարներով:

Սվետանը դիմեց Մամիին (մայրիկ): «Ի՞նչ ես կարծում, մենք կկարողանա՞նք տեսնել տաճարը երկնքից»:

Մամին ժպտաց: «Չեմ կարծում: Բայց մենք շուտով կտեսնենք այն»:

Ի պատասխան՝ Սվետանը ժպտաց: Մամին և Պապին (հայրիկ) ասացին, որ տաճարը դեռ բաց չէ: Բայց շուտով բաց դռների օրեր են լինելու: Դա նշանակում էր, որ մարդիկ կարող էին ներս մտնել և տեսնել այն՝ նախքան նվիրագործումը: Եվ Սվետանի ընտանիքը պատրաստվում էր տաճար այցելել բաց դռների օրերին: Նա չէր համբերում իրական կյանքում տեսնել տաճարը:

Մի քանի ժամ անց Սվետանն ու իր ընտանիքը իրենց նոր տանն էին: Շատ անելիք կար: Սվետանը օգնեց բացել իրենց տուփերը և իրենց տանը գեղեցիկ տեսք հաղորդել:

Բաց դռների նախորդ օրը հյուրասենյակում նստեցին զրուցելու:

«Տաճարը Տիրոջ տունն է», - ասաց Մամին: «Երբ մենք ներսում ենք, պետք է ակնածանք դրսևորենք: Հիշո՞ւմ եք, թե դա ինչ է նշանակում»:

«Հանգիստ խոսել, որպեսզի ավելի լա՞վ լսենք Սուրբ Հոգուն», - հարցրեց Սվետանը:

«Ճիշտ է», - ասաց Մամին: Տաճարում գտնվելով՝ մենք կարող ենք շատ բան սովորել:

Սվետանը գլխով արեց: Նա ցանկանում էր ակնածալից լինել, որպեսզի կարողանար զգալ Սուրբ Հոգին տաճարում:

Հաջորդ առավոտ Սվետանը վաղ վեր կացավ: Նա հագել է իր կիրակնօրյա հագուստը: Շուտով գնալու ժամանակը եկավ:

Սվետանի ընտանիքը հասավ տաճար: Մարդիկ օգնեցին նրանց փոքրիկ պլաստիկ ծածկոցներ հագցնել իրենց կոշիկների վրա:

«Ինչո՞ւ են այս փոքրիկ տոպրակները դրել իմ ոտքերին, Մամի», - հարցրեց Սվետանը:

ԱԿԱՆՋԻՐ՝ ՄԱՐԿ ՌՈԲԻՆՍՈՆԻ

«Որովհետև տաճարի ներսում ամեն ինչ նոր է և մաքուր: Մենք ցանկանում ենք հոգ տանել դրա մասին»:

Մի կին դիմավորեց նրանց: Նա կարդաց տաճարի դռան վրա գրված խոսքերը. «Սրբություն Տիրոջը. Տիրոջ տունը»:

Սվետանը բռնեց Մամիի ձեռքը: Նրանք ներս մտան: Ամեն ինչ շա՜տ գեղեցիկ էր: Երևի դրախտն այդպիսին էր:

«Նայի՛ր», - շշնջաց Սվետանը: Նա մատնացույց արեց կտավը: «Ահա՛ Հիսուսը».

Երբ շրջայցն ավարտվեց, Սվետանն իրեն երջանիկ էր զգում: Նա երախտապարտ էր, որ կարող էր մտնել տաճար: Նա ուզում էր կրկին ներս մտնել, երբ մեծանար: ●

Ինչպե՞ս էր Սվետանը պատրաստվում մտնել տաճար: